

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXII. ročník

číslo 3/březen 2016

Miroslav Rada: Velké pašje

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení (<i>J. A. Komenský – Labyrint světa...</i>)
	17.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	19.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>) Křesťanština (<i>až od dubna 2016</i>)
Pátek	14.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	15.30	mladší dorost
	15.30	biblická hodina pro maminky s dětmi
	17.00	starší dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

NAD PÍSMEM

Beránek obětní

Druhého pak dne uzřel Jan Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.
(Jan 1,29)

Beránek. Dávný symbol Pána Ježíše. Neoddělitelný symbol Velikonoc i v rodinách, které s křesťanstvím nic společného nemají. Dnes již opět tu a tam i jako pečené jehněčí, ale namnoze ve sladké podobě, s mašlí kolem krku, s rozinkami místo očí. Coby křesťané se s klidným srdcem zapojme. Není nic špatného péct beránka. Moudře napsal apoštol Pavel, že rozlišování toho, co jíme či pijeme, to je jen stín budoucích věcí a skutečností je Kristus. (Ko 2,16–17)

Nahlédněme ale trochu za symboliku beránka, abychom sami neulpěli na stínu a nezapomněli přitom na Krista samotného. Nežijeme v době obětních řádů a pravidel. My dnes modlám obětujeme peníze, čas či vztahy, ale pro starověkého člověka byl beránek přímo prototypem obětního zvířete. Jasným odkazem na vztah k Tomu, který nás převyšuje v pravdě nebetyčně. Když Jan řekl ona slova o „Beránku Božím“, v nitrech okolo stojících posluchačů to drnklo na nepřebornou řadu strun a v jejich duších se rozezněla bohatá harmonie biblických motivů, ve kterých nějakou roli hraje lidský hřích, či obětní beránek.

Zaposlouchejme se do těch tónů, melodických linek a hlasů... Postupně se budou spojovat do harmonického vícehlasu, až zazní v mohutném unisonu na Golgatě.

Prvními temnými tóny začíná ta skladba již u Adama a Evy. Jejich hřích je zakryt koženými suknicemi. Tady se začíná bída lidského pokolení, která pokračuje přes Kaina a Abela. Právě při oběti, při pohledu na Abela obětujícího prvotiny svého stáda, se naplno projeví, jak je v Kainově případě vztah s Bohem rozbitý a jak tragické následky rozbitý vztah s Bohem nese i do vztahů mezi lidmi.

Jásavým zvukem ale zazní příběh o beranovi, kterého zahlédl v křoví Abraham na hoře Moria. Vymodlené dítě zaslíbení, Izák, nebude obětován. Na jeho místě umírá právě beran (Gn 22,13). Izraelité v egyptském otroctví se skrývají za zavřenými dveřmi, protože zemí prochází anděl smrti. Nejsou to ale dostatečně zavřené dveře, co zabrání andělu smrti vstoupit do jejich pří-

bytku. Je to krev beránka, kterou spatří na veřejích i nadpraží a pozná, že zde jsou ti, kteří se bojí Hospodina. Tady zemřel beránek a tak nemusí zemřít prorozený syn, jako v domech Egyptanů. Krev beránka označila příbytky těch, kteří nyní v chvatu jedí pečené maso beránka, protože ještě této noci se vydají na dlouhou pouť z domu otroctví do zaslíbené země (Ex 12).

Nad těmito příběhy a obrazy přemítá v babylónském zajetí prorok Izajáš a jednotlivé hudební linky spojuje do jasného a zřetelného vícehlasu, ve kterém vyhlíží onen proutek bez vzhledu a důstojnosti (Iz 53) – muže bolesti, kterým pohrdne každý, kdo ho spatří. Prorockým zrakem v něm ale Izajáš rozpoznává toho, který je proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost, trestání snáší pro náš pokoj, jehož jizvami jsme uzdraveni. To my jsme bloudili, jako ovce – ne On! To kvůli nám byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, i když by mohl kdykoliv říct a andělé z dvanácti nebeských legií by přišli s plamenými meči, aby ho vytrhli z každého trápení.

To už skladba graduje do finále. Znovu a znovu se objevují a prolínají motivy Mojžíšových obětních předpisů. Všechny těch hodů Beránka, při kterých Boží lid obnovoval smlouvu s Bohem. Také slova Žalmů a dalších vyznání Boha jako dobrého pastýře, který své ovce neopouští. Ježíšových slov o pastýři, který neobětuje ovce, ale položí za ně svůj život.

To už jsme na Golgatě. Beránek Boží právě snímá hříchy světa. Pauza. Naprosté ticho Bílé soboty. Ticho tak drásající, že mnozí už mysleli, že tady skladba náhle a nečekaně končí. Jenže do tohoto ticha nečekaně zazní jásavé tóny polnic oznamující, že ten který je vzkříšení i život, tak jako první naplnil svá slova o tom, že ti, kteří věří, i kdyby zemřeli, budou žít (J 11,25).

I tento vznešený chór je pak ale jen předehrou k tomu, co nás všechny čeká, až se Beránek, ten obětovaný, ujme vlády, která je mu připravena od stvoření světa. Vždyť hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení (Zj 5,12).

V nadějném očekávání završení tohoto velkolepého hudebního díla se i my svými chabými hlasy přidáváme k celé církvi volající s posledními slovy Písma svatého: Přijď, Pane Ježíši!

JFP

prostřednictvím výtvarného díla

Jsme lidé různí, různě zaměřeni a ta různost se týká i našeho výtvarného cí-tění. Některými umělci jsme nadšeni, jiné jakž takž bereme na milost a tvorbu těch dalších nemáme zájem vidět vůbec. Na všechny tyto názory máme právo, ale vždycky by v tom mělo být kus laskavosti a pochopení.

Ptáte se, proč tento úvod? Inu proto, že se mi v neděli 28. února sklou-bily dohromady dvě události: pěkný zážitek ze setkání v katolické farnosti u sv. Vojtěcha v Dejvicích a setkání s největším – co se rozměrů týče – dílem br. Miroslava Rady, který oslavil nedávno devadesáté narozeniny.

Díky upozornění ve vysílání ČR 2 jsem se dozvěděla, že v této farnosti, v prostoru pro shromáždění, je vystaven největší obraz M. Rady „Velké pa-šije“ (744×250 cm, ve střední části 344 cm) v rámci putování po kostelích v Čechách i v zahraničí.

Odezva stovky účastníků nedávné vernisáže byla mimořádná i díky slovnímu doprovodu. Sám M. Rada tuto skutečnost komentuje následovně: „Nejsem právě příznivcem slovního doprovodu k obrazům, avšak v tomto případě dělám výjimku, protože symbolika v obraze by byla srozumitelná pouze pro lidi znalé Bible; tudíž několik slov pomůže lidem bez těchto znalostí se v obraze alespoň zorientovat. V každém případě to bude jen pomůcka k pochopení nejvrchnější vrstvy obrazu. To hlavní, co by mělo vypovídat o obsahu tématu „Velké pašije“ je však v tom, jak je obraz namalován ve vlastní malířské řeči či formě. A to už si musí každý sám pro-žít, zažít a pocítit.“

A jak na mne zapůsobilo místo dočasného útulku zmíněného obrazu? Přicházela jsem v momentě, kdy končila mše a venku se to hemžilo staršími, mladými i dětmi, kteří se všichni evidentně dobře znali. I setkání s mladým knězem mne utvrdilo v tom, že je tam pěkná atmosféra i po vnější stránce. S laskavostí a ochotou jsem se setkala i u „strážce“ pořádku, který se sám nabídl, že mi vytiskne doprovodný text, abych si ho mohla vzít s sebou.

V předchozích řádcích jsem užila výraz „prostor pro shromáždění“ – není to totiž kostel, jak si katolické kostely představujeme. Za totality totiž sloužil úplně jiným účelům a po navrácení církvi byl vytvořen architektonicky čistý,

jednoduchý, ale velmi příjemný prostor, který zdobí jen kříž na přední stěně a malá socha Krista.

V předsíni jsem si všimla, že mimo jiné jsou nabízena i hesla JB. A na vývěsce je docela bohatý týdenní program: setkání seniorů, mládeže, zkoušky chrámového sboru, náboženství a zkoušky rytířů a indiánek.

Byl to tedy, po návštěvě zlíchovského kostelíka, další pěkný zážitek v katolickém prostředí. Mimochodem tato farnost má partnerské vztahy s dejevickým sborem ČCE.

D. Rut Nývltová

OBRAZ VELKÉ PAŠIJE

Svůj největší obraz VELKÉ PAŠIJE začal MIROSLAV RADA malovat ve svých 78 letech. Za dva a půl roku obraz dokončil.

Zkráceno z autorova doprovodného vysvětlení:

„Celý obraz jsem koncipoval jako událost pašijního týdne. Od Piláta ke Kaifášovi, týden, v němž vrcholí Kristovo Boží poslání v našem světě, zde, na Zemi – OBROVSKÁ UDÁLOST! – nedoceněná námi malověrnými. Osu obrazu tvoří postava Kristova ... je ukřižován bez kříže ... a stoupaje vzhůru je již očividně na cestě ke vzkříšení ... Kříž – popravčí nástroj, spjatý s nejpotupnější smrtí – se již poražen válí na zemi, pod nohama římského vojáka; ten Ježíšovi ještě podává na kopí houbu, namočenou v nádobce s octem smíšeným se žlučí ... Druhou nejvýraznější postavou obrazu je Marie Magdalská, která pokleká před Ježíšem, čistá ve své nahotě ... za ní ... v červeném rouchu vidíme Josefa z Arimatie ... a další přihlížející ... zdánlivě paradoxně se na obrazu objevují trpasličí postavy tří klaunů – ... jsou to vlastně zástupci nás lidí, obsahující všechny odstíny našich povah ... Ale musel jsem myslet i na klauny, šašky, rádce panovníků ... jeden zlomyslně pomáhá vojákově s podáváním houby s octem. – ten pro mne symbolizuje po Ježíšově pravici spolu ukřižovaného rouhajícího se lotra ... druhý, držící se jako klíště nohou Krista Pána, doufá v slova Kristova: „ještě dnes budeš se mnou v ráji“ – je pro mne lotrem po levici. ... třetí klaun v pravém rohu obrazu, spěchá do Jeruzaléma se zelenými ratolestmi... přivítat Ježíše jako krále ... Bohužel přichází zase pozdě ...

... První figurou zcela vlevo je tragikomická postava Piláta, pojednaná jako loutka politika s příznačnou šaškovskou čepicí ... vpravo od Piláta stojí matka s děckem a za ní voják. Je to připomenutí události ... „vraždění neviňátek.“ ... je to i připomenutí, že taková zvěrstva se dějí i dnes. Nad tímto výjevem vidíme přijíždět na koni nevěstku – za ní ... je druhý příchod Kristův, který přijíždí a oslátku ... jako vítěz nad zlem a smrtí... dolů jsem umístil lebku, kterou oklovává krkavec ...lebka ... upomíná na popravní vrch Golgota ... i na to, že podle pověsti ... byl na Golgotě pohřben první člověk Adam ... a souvislosti s Ježíšem, kterému se říkalo druhý Adam ... i jako upomínka na heslo ... Memento mori (pamatuj na smrt) jako upomínka prchavého a konečného lidského života, který můžeme buď promarnit a nebo, s pomocí Boží, smysluplně naplnit.

Za vojáky – roboty – stroji na utrpení a zkázu, v nichž je v obraze zástupně zobrazeno násilí, které si lidé navzájem páchají od nepaměti, zasvitne postava Panny Marie, Ježíšovy matky, oplakávající svého prvorozeného syna. Její světlá čistota kontrastuje s tmavou hrudí „zeleného vojáka“, z níž vykukuje Ďábel, jako ten pravý... strůjce zla, které se ve světě děje a který tahá za nitky pohybujících se armád ... Satan v podobě čerta, jak ho známe z lidových pohádek ... připomene Ježíšovo pokušení na poušti ... zcela vpravo je ... židovský velekněz Kaifáš. Nad ním jsou tři figury poutníků kráčejících do Emauz. Před Kaifášem se za hlavu chytá apoštol Per, který si při kohoutím zakokrhání uvědomí, že se naplnila Ježíšova předpověď...“ Dřív než dnes kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Petrovo lidské selhání symbolizuje postava ďáblíka na jeho hrudi. Veliké „loutky“ nafoukaně bojovných kohoutů... jsou upomínkou našich selhání. ... za kohoutími zobáky stojí setník, zabraňující v dalším obviňování služce, která ...říká „Tenhle byl také s ním.“ Je to ten setník, který pochopil, že „jistě je tento syn Boží“. Proto má na hrudi holubici jako symbol Ducha svatého. Poslední figurou pravé části obrazu je postava sv. Jana „teologa“ (s atributem anděla), držícího knihu z Apokalypsy, zapečetěnou sedmi pečeti. Ten je pro nás stálou připomínkou eschatologické Apokalypsy (odhalení posledních věcí), kterou ... zástupně ilustruje motiv apokalyptických jezdců a andělů s polnicemi.

Apokalypsou, rozprostírající se nad celým výjevem ukřižování jako výstražný pohled do budoucnosti, k blížícímu se Poslednímu soudu (který je však zároveň i velkou nadějí), obraz Velké Pašije vrcholí, podobně jako je tomu v Bibli.

PŮST

Odepřeli jste si něco? – Komu věnujete ušetřené peníze/čas??

10. února byla popeleční středa – den, kdy začíná čtyřicetidenní půst, který končí v Neděli Vzkříšení (ve 40 dnech nejsou zahrnuty neděle, protože v neděli se půst nedrží s odvoláním na to, že právě to je den, kdy s námi je Kristus).

Proč se postit: půst čistí tělo a duši;

☞ půst posiluje modlitbu;

☞ půst posiluje vnímavost pro Boží oslovení.

Kromě půstu od jídla si můžeme stanovit půst od dalších věcí – televize, počítače, zábavy.

K půstu patří almužna – peníze a čas půstem ušetřené se mají věnovat na nějaký bohublý účel spojený s pomocí někomu druhému. Je to staré mnišské pravidlo: cos neprojedl, to rozdej.

(zdroj – JFP: Půst)

Rozhlasovou besedu na popeleční středu s J. F. Pecharem a Markem Drápalem najdete na: <http://prehravac.rozhlas.cz/audio/3567026>

RČ

NEJEN POSTNÍ ZAMYŠLENÍ

nad Genesis 1,3a

Jsou sice diametrálně odlišné a přece mají něco společného. Každý je úplně o něčem jiném a přece se podobají jako vejce vejci.

Ano, Silvestr a postní doba jsou ty časy, o které tu běží.

V tom prvním bilancujeme a možná i litujeme toho, co se nám předešlý rok nepovedlo a v tom druhém chceme svou mysl více obrátit k Bohu.

Tak to máme alespoň my, Křesťané. Pravda, v sekularizovaném světě je tomu naopak. Vánoce jsou obdobím, kdy se více myslí na druhé a zpívají se

náboženské koledy, ať už k nim má interpret, či posluchač jakýkoli vztah. Je to přece tradice a ty se sluší dodržovat. Jen ten stromeček jsme od pohanských Germánů z dávných časů převzali.

Jak je to ale s Velikonocemi? Ty už pro sekularizovaný svět nejsou vůbec zajímavé. Natož pro jiná, než křesťanská náboženství.

Přesto se ale asi shodneme na tom, že jméno „Ježíš“ je v celém světě známé a v době římské nadvlády bylo v Izraeli velmi časté. Jen o jednom ale Pavel vyznal: *„Mnohokrát a mnohými způsoby k nám mluvil Bůh ústy proroků...“*

A když promluvil, tak to opravdu stálo za to! Promlouval svým vlastním hlasem. Skrze Jeho Slovo bylo stvořeno světlo, vesmír, svět a všechno v něm, včetně člověka. Posléze promlouval prostřednictvím svých služebníků a proroků a nyní, *„... v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze nějž stvořil i věky“*.

Bůh tedy mluví! Začal při stvoření světa a nikdy nepřestal. Vlastně jednou ano. Za kralování krále Menašeho se odmlčel, když utichl hlas proroků a jeho hlas byl obnoven až s nástupem vlády krále Jošiáše.

A teď je jen na nás, aby onen Boží hlas – zvěst Písma – neutichl.

A to nechť jest naše jediná forma půstu nejen v postním čase. Vždy si připomínat tu úžasnou větu z Gn. 1,3; *„vajímer elohím – a řekl Bůh“*

„Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno. Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské.“

A až přijde ona plnost, jak Pavel hned druhým dechem dodává, a Pán nám dá ve své plnosti poznat, doznáme, že tím jeho jediným hlasem jsme tady a dnes my. Protože nikoho jiného náš Bůh k dispozici nemá.

Že dnes, všude tam, kde se zvěstuje Jeho Slovo, naplňuje se ono: *„Vajímer elohím“*, neboť toto jsou nejdůležitější Slova celé Bible.

Pavel Sivák

PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ

V prosinci minulého roku se poprvé uskutečnilo setkání s názvem Přijď království Tvé: modlitby za naší církev. Dva studenti teologické fakulty, Aleš Rosický a Jordan Tomeš, se rozhodli zrealizovat, co už nějakou dobu měli na srdci – tedy pravidelné modlitby za Českobratrskou církev. „Na naší církvi nám záleží, není nám lhostejné, kam směřuje a co se v ní děje. Proto se za ni také chceme společně jednou za měsíc modlit a prosit za Boží vedení.“ Od té doby setkání proběhlo již čtyřikrát, pokaždé v jiném pražském sboru, s jiným hostem a jiným tematickým zaměřením. Tématem únorového setkání bylo „Církev a misie“ a hostem, jenž si připravil krátké zamyšlení, byl pražský senior Roman Mazur. Na setkání únorovém s tématem „farářská služba“ promluvil náš bratr farář Jarda Pechar.

Při posledním setkání jsem Aleše a Jordana poprosila, jestli by mi neodpověděli na pár otázek pro náš měsíčník Brána.

■ *Co pro vás znamená modlitba?*

A: Modlitba je něco zvláštního, něco, co nám umožňuje komunikovat s Bohem, mít s ním vztah. Zároveň je to i něco, čím můžeme společně k Bohu přistupovat, nejenom člověk sám, ale i takto vyjádřit něco společně vůči Bohu.

J: To je strašně těžká otázka. Třeba teď pro mě modlitba znamená společenství. Ale to se každý den mění. Občas to pro mě znamená úzkost a hněv a frustraci, nechápavost a tak. Každý den něco jiného.

■ *Co vás vedlo k tomu začít modlitební setkání? Co bylo impulzem, že jste nad tím vůbec začali přemýšlet?*

A: To je docela dlouhá historie. Ten počáteční impulz byl někdy v září. Byli jsme společně na konferenci History Makers^{*)} a tam jsme tak nějak přemýšleli nad tím, jaký má Bůh s námi v životě plán, co nám leží na srdci. Bavili jsme se o různých věcech a nezávisle na sobě jsme přišli na to, že nám oběma záleží na naší církvi, že je to pro nás důležité. A pak...

J: Pak jsme přemýšleli, co s tím dál. Došli jsme k tomu, že způsob, jak můžeme projevit naši touhu, lásku k církvi a co můžeme udělat pro druhé, tak to jsou setkávání evangelíků, co se chtějí modlit za evangelíky a za církev. A zatím to je fajn.

* History Makers je týdenní trénink pro křesťanské vedoucí pořádaný KAM

A: Přejde nám to důležité, protože pokud chce člověk něco začít dělat s Bohem, něco pro Boha, tak tím základem je právě modlitba. Tak to je asi jeden z hlavních důvodů.

J: Stejně jako pro mnohé z nás je modlitba odrazovým můstkem do nového dne, tak může být modlitba odrazovým můstkem do něčeho nového i v naší církvi.

■ *Zmínili jste, že vám záleží na naší církvi. Jaké konkrétní věci vám leží na srdci? Kde byste rádi viděli změnu?*

J: Já sám. To je největší problém pro mě. *(smích)*

A: Delší dobu už vidím, a jak to třeba v našem dnešním setkání mohlo zaznít, že misie je opravdu důležitá věc. Nejenom pro mě, ale pro všechny; misie je důležitá, aby se mohlo začít něco dít, abychom mohli naši víru předávat i dalším lidem. S tím souvisí i takové více osobní uchopení evangelia každým člověkem, prožití, osobní vztah s Bohem, rozhodnutí se k následování.

J: Já jsem nedávno četl Následování od Bonhoeffera, takže... Vlastně před tou konferencí v září jsem to četl, takže pak se to projevilo na tom, že jsem měl tendenci všechno vidět podbarveně touto knihou. Rád bych viděl evangelíky následující Krista v tom bonhoeffrovském významu.

■ *Máte nějaké vize do budoucna? Nebo to zůstane jen u modlitebních setkání?*

A: Nevím, jestli můžu mluvit za oba dva. *(Jordan vrtí hlavou, že ne)* Myslím si, že je to počátek. Nevím, co to znamená, ale jako cesta jednotlivce s Bohem, jsme někde na začátku a jdeme tím životem, tak jsme v této věci svým způsobem také na začátku, oba studujeme teologickou fakultu, tak rádi bychom snad jednou byli faráři... *(Jordan vrtí hlavou, že ne.)* Já si myslím, že to vede ještě někam dál. Doufáme, že je to začátek.

J: Když se člověk modlí, tak očekává nebo doufá, věří v Boží odpověď a neví, co ta odpověď je. Stejně tak se modlíme a hledáme Boží vůli.

Příští setkání se uskuteční opět v dubnu. Zvaní jsou všichni, bez ohledu na věk, kterým, stejně jako Alešovi s Jordanem, záleží na naší církvi a přejí si hledat Boží vůli pro ni.

Eliška Adamcová

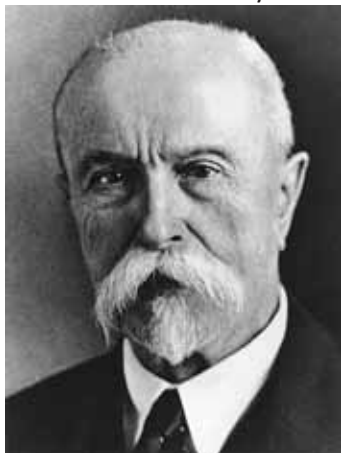
MASARYKOVY NAROZENINY

To datum 7. 3. dnes již lidem nic neříká. Těm mladším asi ani nic neříká zkratka TGM. Za mého mládí to bylo veselé datum. V oknech bytů i ve výlohách obchodů byly obrazy presidenta Masaryka, vlaječky a květiny. Ve škole jsme si povídali o panu prezidentovi a přednášely se básně na jeho počest. President se narodil 7. 3. 1850 v chudé rodině v Hodoníně. Všichni jsme znali jeho životopis. A milovali jsme ho.

Mám jednu osobní vzpomínku. Bydleli jsme tehdy v Bratislavě a rodiče se chystali do Prahy na Hrad. Tatínek tam měl uspořádat sbírky lidového umění. Když jsem to slyšela, bylo mi tehdy asi osm roků, začala jsem se vehementně dožadovat, že pojedu s sebou, že chci vidět pana presidenta. Maminka mně marně vysvětlovala, že to nejde, a jako poslední argument řekla „Ivuško, vždyť ty nemáš zuby a to by

ses panu prezidentovi vůbec nelíbila.“ Když se za pár dní procházela se slečnou Alicí (dcerou Masaryka) v lánském parku, tak jí to se smíchem vyprávěla. Pak se podával čaj a slečna Alice se obrátila k panu prezidentovi a řekla: „Tatínku, paní Vaclavíková Ti má něco vzkázat.“ Překvapená, moje maminka vyprávěla, jak moc jsem chtěla za panem prezidentem jet. A on mi vzkázal: „Řekněte svojí dcerušce, že může za mnou kdykoliv přijít, se zuby nebo bez zubů.“ Dodneška lituji, že jsem pozvání nevyužila.

Pan president byl i pro nás děti velikým vzorem. Vzorem čestnosti, pravdomluvnosti a odvahy. Nás děti nabádal k zdravému životu, abychom se otužovali, jedli zdravě, cvičili a milovali svou vlast. A my to brali vážně.

Před několika dny bylo vydraženo za více než milion křeslo, na němž president Masaryk sedával a které jeho následovníci vyhodili jako nepotřebné. Křeslo zachránili. **Zachraňme i ty často odhazované zásady, které vyznával a které tak chybějí v našem veřejném životě.**

Iva Drápalová

BRANÍXOBĚ VII.

Čarodějnický slet

- *Milé dámy, vypněte si venku košťata a pojd'te se posadit!*
- *Vítám vás na našem mimořádném čarodějnickém sletu. Jednání zahájíme pokřikem. Prosím, vstaňte. Všichni: „škodit, škodit, škodit!“*
- *Posad'te se. Naším jediným bodem jednání je to, jak škodit zdejšímu brannickému sboru. Víme, že v posledních letech se činnost sboru nebezpečně rozrůstá. Není dne, aby se zde nekonala nějaká akce.*
 - „Dokonce si zařídili i kavárnu, aby se zde mohli zdržet déle“,
 - „a čtou si společně knížky“,
 - „a jezdí na společnou dovolenou“,
 - „a budují si zahrádku před kostelem“,
 - „a těch akcí pro děti! Vždyť oni v kostele někdy i přespávají“,
 - „a dokonce se scházejí k jakémusi pomlaskávání“,
 - „a co Silvestr, a BraníXobě, a Br“,
 - „a moštování, muzicírování, bubnování, ukulele“
- *Dost, dost! Všichni víme, že je toho moc. A aby se všechny akce mohly uskutečnit, chtějí si dokonce postavit další budovu! Všechny: „fuj, fuj, fuj!“*
- *Čekám od vás návrhy, jak všechny tyto akce překazit a činností sboru zabránit! Jaké máte návrhy?*

„Všimla jsem si, že v kostele je dost malých dětí. Já se svými svěřenkyněmi budeme děti dráždit a ponoukat, aby se hlasitě smály nebo brečely, a tak rušily vlastní bohoslužby.“ „Dobře víme, jak ruší pozdní příchody. Proto se budeme snažit zabránit co nejvíce účastníkům přijít včas. To ostatní dost otráví,“ „V kostele je zabezpečovací zařízení. Má skupina se postará o to, aby se uprostřed bohoslužeb rozeznělo a přerušilo akci“

„V kostele už kdysi byly myši. S těmi si vedení dost dobře poradilo. Ale my sem nasadíme přímo potkany. Těch se všichni bojí a štítí a určitě je to odradí od účasti v kostele“

„Já se zaměřím na kavárnu. Budeme do jídla sypat projímadla a spací prášky – a uvidíte, jak rychle bude po kavárně.“ „Má skupina bude trvale ničit předzahrádku. Aspoň nebude nic lákat ke vstupu do kostela“

- *A vy, paní kolegyně?*
„Prosím, já jsem teprve dokončila školu a jsem tady na pozorovací praxi.“
- *Tak pozorně sledujte, co se tu děje. Pokud vám něco nebude jasné, ptejte se.*

- *Zbýváte vy dvě, Zefírinda a Flosibela. Vy mi budete pomáhat v nejdůležitějším úkolu, a tím je zabránění stavbě další budovy. Už jsem sama toho udělala hodně. Vždyť vidíte, jak se to báječně vleče. Ale sama už na to nestačím.*

„Ano, počítáte s dalšími obstrukcemi. Ke stavbě nesmí dojít!“

- *Tak, úkolů je hodně. Sejdeme se zde přesně za rok, abychom zhodnotily naši práci.*

To by bylo, abychom z kvetoucího sboru neudělaly sbor živořící!

„Prosím, mohu se ještě na něco zeptat?“

- *Ale jistě, ptejte se!*

„Co když naše škodění členy sboru neodradí? Co když se naopak ještě více semknou a všechny překážky je ještě víc utuží?“

- *To si nemyslím – lidé jsou v podstatě líní, pohodlní a překážkám se raději vyhnou.*

„A co když přece?“

- *To by znamenalo, že zde působí nějaké silné osobní kouzlo. Musely bychom přejít k drastičtějšimu řešení.*

Všechny: „**K jakému?**“

- *Ostříháme farářovi vlasy!*

Žádné „škodit!“
na nás zatím neplatí.
Braničáci táhnou
za jeden provaz!

RUŠITELÉ PŘI BOHOSLUŽBÁCH

Řešení existuje

S novou přístavbou se u nás v kostele rýsují i nové možnosti. Jedna z nich je vyřešení situace rodičů s velmi malými dětmi při bohoslužbách, kteří dnes mají na výběr, pokud na bohoslužby vůbec přijdou, zůstat v kostele na kázání s dítětem, slyšet kázání a doufat (někdy více a někdy méně úspěšně), že jejich maličké bude zticha, nebo odejít s „rušitelem“ do místnosti malé nedělký, kázání neslyšet a spíš jen tak společensky pobýt. Co ale s tím? Jakmile bude moci jedna z nedělek probíhat v nové přístavbě, nabízí se možnost propojit místnost malé nedělký s hlavním sálem velkým protihlukovým oknem se závěsem, který se na bohoslužby odhrne, a bohoslužebný prostor rozšířit o tuto místnost. V této místnosti by pak mohli pobývat (pra)rodiče s malými dětmi, účastnit se bohoslužeb a přitom se neděsit, že jejich dítě bude rušit. Zvuk do místnosti již přenášen je (nedělka ho nyní přirozeně vypíná).

Souhlasím, že by místnost mohla být podobně využívána bez okna do sborového sálu, myslím ale, že rodiče (zejména matky) se nezřídka již poměrně vyloučení z různých aktivit ve společnosti cítí a že vizuální propojení nejen přispěje k pocitu toho, že jsou plně účastni na bohoslužbách, ale i pomůže udržet v místnosti atmosféru určitého ztišení, která je i přes zvuky dětí, pro účast na bohoslužbách potřebná.

Osobně bych se přimlouvala za to, aby v případě, že by realizaci vnitřního okna byl sbor nakloněn (návrh bude prezentován včetně odhadu ceny na sborovém shromáždění), bylo toto okno realizováno co nejdříve, aby se místnost mohla po dokončení přestavby takto rovnou používat a nedošlo ke zbytečné několikaměsíční prodlevě. K diskuzi je pak mimo samotné realizace a jejího případného termínu i velikost okna, zda by mělo být průhledné ze sborové místnosti nebo jen z místnosti nedělký atp.

Motivací pro tuto snahu pro mě byla jedna maminka, která přestala na bohoslužby kvůli malým dětem chodit, protože je pro ni příliš náročné přijít a pak na bohoslužbách ani nebýt. Jistě se nejedná o nutné opatření, ale pokud ono sklo někomu podá pomocnou ruku do kostela s malými dětmi chodit a dalším ukáže, že sbor na jejich potřeby myslí, domnívám se, že bychom ho měli podpořit. Po šesti letech pobytu v místnosti malé nedělký můžu osobně říct, že jsem to „přežila“, pokud je to ale možné, přála bych si pro ostatní rodiče něco lepšího!

Marie Jelínková

OZNÁMENÍ, POZVÁNKY

- V neděli 21. února bylo v našem kostele požehnáno členům dozorcí rady Diakonie ČCE – Střediska celostátních programů a služeb, kteří byli zvoleni staršovstvem branického sboru.

Text promluvy naleznete na našem webu, konkrétně na adrese http://branik.evangnet.cz/kazani/2016/02_21.php#dr.

OSOBNÍ ZPRÁVY

- v pondělí 7. března se **Šárce a Tomášovi Růžičkovým** narodil syn **Lukáš**. Blahopřejeme!

- 21. února jsme se připojili k prosbě o požehnání **Adélce Petry a Kamila Skuhrových**. Text kázání opět na našich stránkách: http://branik.evangnet.cz/kazani/2016/02_21.php

POZVÁNKY

- V sobotu 2. dubna – **Národní pochod pro život** – ve 14 hod. Malostranská, přes Mánesův most, náměstí Jana Palacha – ukončení 16 až 16.30 u sochy sv. Václava.

Předtím v 10 hod. bohoslužba v katedrále, pro přihlášené ve 12 hodin oběd pro rodiny s dětmi a doprovodný program na Klárově.

„Podle údajů Českého statistického úřadu bylo v minulém roce usmrceno 20.000 dětí před narozením“.

báseň k tématu čtěte na straně 17

- V lednové Bráně jsme referovali o úspěšném **písňovém cyklu „Otče náš“ Aleny Jelínkové**. Nyní máme možnost tento koncert vyslechnout „naživo“ v Praze: V neděli 10. dubna 2016 od 14.30 hodin v kostele ČCE na Vinohradech v Korunní ulici.

pozvánky pokračují na straně 18

NEVIDITELNÉ DĚTI

Spisovatel Martin Petiška napsal pro Národní pochod pro život báseň. Jak se vám líbí?

Neviditelné děti

1

To, že je něco neviditelné
neznamená
že to není

Jde pochod života
Jde pochod pro život

A s viditelným průvodem jde

neviditelný zástup
Od obzoru k obzoru
svítí zástup dětí
Neviditelných dětí

Ti kdo nejsou
umějí oslovovat
nejhlasitěji

2

Je slyšet smích
který se nenarodil?
Není
Křičí ticho

Jde pochod života
Jde pochod pro život
A z ticha vychází
zástup

neviditelných dětí

Neviditelné dítě
oslovuje:
Maminko

3

S každým dítětem
se narodí
jedna budoucnost

Narodí?

S neviditelným dítětem

se narodí
ticho
Ticho oslovuje:
Tatínku

4

Jde pochod života
Jde pochod pro život

S viditelným průvodem
jde
světlo které má svítit

Světlo oslovuje:
„Narodím se?“

- Zveme vás na **ekumenickou bohoslužbu v pondělí 21. března v 18,00 hodin** v Braníku, v kostele ČCE, Modřanská 1821/ 118 – na poděkování, uvítání skupiny imigrantů z Iráku, kteří budou ubytováni v Braníku, a prosbu o další požehnání.

Pozvání přijali duchovní hostitelských farností a sborů, které se do projektu pomoci křesťanů křesťanům aktivně zapojily.

Prosíme, abyste se této mimořádné události zúčastnili i vy. Vzhledem k tomu, že hosté nedostanou v hotelu večeři, je třeba se postarat o občerstvení. Marta Drápalová.

VZKŘÍŠENÍ

Halelujá, halelujá,
ať zní zvony slavně v dál.
Halelujá, halelujá,
Ježíš Kristus z mrtvých vstal!

Aby člověk nebyl Kainem
bratru, s nímž se setkává,
aby kdo chce zvednout kámen,
našel slova laskavá.
Aby pravdě přáno bylo,
světlo nepřemohla tma,
aby se v nás rozednilo,
jak chce, Bože, vůle Tvá.

Halelujá, halelujá,
znít má srdcem tvým i mým,
naděje v čas lepší kyne
lidem proutkem zeleným.

Helena Kohoutová

OBSAH 3/2016

Vítejte	2
Nad Písmem	3
Beránek obětní (Jan 1,29)	
Ekumena prostřednictvím výtvarného díla	5
Obraz Velké pašije	6
Půst	8
Nejen postní zamyšlení	8
nad Genesis 1,3a	
Přijď království tvé	10
rozhovor Elišky Adamcové s Alešem Rosickým a Jordanem Tomešem	
Masarykovy narozeniny	12
BraníXobě VII.	13
čarodějnický slet	
Rušitelé při bohoslužbách	15
řešení existuje	
Oznámení, pozvánky	16
Neviditelné děti	17
báseň Martina Petišky pro <i>Národní pochod pro život</i>	
Vzkříšení	18
báseň Heleny Kohoutové	
Obsah a tiráž	19

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXII. ročník, číslo 3/březen 2016

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Na obálce – Miroslav Rada: Velké pašije; požehnání Adélce

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,

příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

